51ste jaar. — N° 1?0. Zaterdag, 20 Augustus 1904.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 20 AUGUSTUS 1904.

«—oo—»

VAN ALLES WAT.

Het engelsch Lagerhuis heeft in eerste lezing een wetsvoorstel aangenomen, waardoor het rooken verboden wordt aan de kinderen van min dan 16 jaar De winkeliers die sigaretten of tabak aan zulke kinderen zouden verkoopen, zullen gestraft worden met eene boete van 20 schellings, en de ouders met eene boete van 10 schellings.

. .

Paarden, rundvee en varkens hebben thans veel te lijden (ook op stal) van de kleine kwelduivels, de vliegen Naphtaline in de stallen ophangen, wordt als een middel daartegen aangeduid.

. .

De katholieke pensioenwet neemt meer en meer uitbreiding Overal in steden en dorpen hebben de pensioenmaatschappijen op aanzienlijke wijze toegenomen.

Meer en meer wordt die wet der katholieken begrepen en wij mogen voorzien dat, binnen 25 jaar, een groot deel der Belgische werklieden op 60 of 65jarigen leeftijd zich zal mogen verheugen in een pensioen van 210 tot 360 fr. per jaar

Dat is het ware doel onzer pensioen wet der werklieden Hoe edel het ook is, de ouderlingen welke niet meer in staat waren voor een dergelijk pensioen te storten, als overgangsmaatregel eene jaarlijksche ondersteuning van 65 fr te verleenen, al het schoone, al het edele dezer wet zal slechts later gewaardeerd worden, zooals het behoort, en dit zal een der schoonste perels zijn aan de kroon onzer hedendaagsche katholieke regeering !

Laat dus de porshonden maar blaffen over het pensioen van 9 centen daags !

. .

De warmste zomer die voor Europa bekend en aangeteekend is, blijft die van 't jaar 1473 Daarbij vergeleken is dezen zomer een kinderspel.

Vijf maanden achtereen viel er als lan geen druppel regen in ons land ; in Zwitserland regende het viermaal van Februari tot December. De warmte was in den zomer van 1473 zoo ontzettend dat men den Donau droogvoets kon oversteken. Ook dat jaar bloeiden de boomen tweemaal ; op St-Marten — anders zoo koud — plukte men den tweeden kersenoogst, in October bloeide de roozen voor de derde maal in Milan In Goslar, Maintz, Straatsburg en andere Duitsche plaatsen waren de houten huizen zoo droog, dat de zon ze in brand stak en geheele steden plat brandden

. .

In Oostenrijk worden de volksvertegenwoordigers 12 fr. per zitdag betaald en de reiskosten.

In België 4000 frank per jaar, en eene vrijkaart op den spoorweg, van aan de verblijfplaats des volksvertegenwoordigers tot aan Brussel

Bulgarië betaald 20 fr per zitdag.

Denemarken is gieriger. De vertegenwoordigers hebben er 8,50 fr. per zitdag, hunne reiskosten, en.... eenen zetel in den schouwburg.

De fransche volksvertegenwoordigers hebben 9,000 fr. per jaar, eene vrijkaart op al de staatsspoorwegen, en mits 10 fr. per maand opleg, het recht in eerste klas te reizen.

Griekenland betaald 1,800 fr. voor eenen gewonen en 1,000 fr. voor eenen buitengewonen zittijd.

Hongarië betaald 5,000 fr per jaar, en daarbij 1,650 fr verblijfkosten benevens eene prijsvermindering op den ijzerenweg.

In Holland trekken de leden der Tweede Kamer 4,150 fr. per jaar ; de leden der Eerste Kamer hebben eenen aanwezigheidspenning van 21 fr. per zitdag, en de reiskosten weg en weêr naar Den Haag.

Portugal geeft alleenlijk vrij spoorweg verkeer naar Lissabon weg en weêr.

In Rumenië is het 25 fr per zitdag en eene kaart op den spoorweg naar de hoofdstad ; de volksvertegenwoordigers die per postmaal moeten reizen, krijgen eene extravergoeding.

Noorwegen betaalt 18 fr bij keer aanwezigheid en 14 fr. reiskosten per zitdag. Gedurende den duur van den zittijd, hebben de vertegenwoordigers recht op kostelooze verzorging door de geneesheeren.

In Zwitserland worden de namen afgeroepen. Er wordt 20 fr. betaald aan de aanwezige leden, benevens 20 centiemen reiskosten per kilometer.

Amerika doet het natuurlijk in het groot. De volksvertegenwoordigers trekken er 25,000 fr per jaar, 1 fr reiskosten per mijl, en 650 fr. voor verblijfkosten te Washington.

Spanje en Engeland zijn spaarzamer ; zij betalen volstrekt niets aan de volksvertegenwoordigers

Ons dunkt, het goed stelsel is eenen aanwezigheidspenning te geven, zoo als in Zwitserland. Trouwens sommige volksvertegenswoordigers trekken, in België hunne 4000 ballekens om naar de zittingen der Kamen *niet* te gaan.

. .

WEEST.... LIEFDADIG. — Liefdadig zijn is de kunst der kunsten Wie ze bezit, wordt na zijn afsterven, millioenrijk. « Geeft brood » zoo schrijft de H Joannes Chrysostomus, « en gij zult tot » vergelding den Hemel ontvangen ; geeft » aardsche goederen en ge zult er onver» gankelijke bekomen. « — « Gij verlangt uit ganscher herte dat God zich uwer ontferme : wees liefdadig, want » Zalig zijn de bermhertigen, omdat zij zelven zullen bermhertigheid verwerven. « — Gij bemint het leven en schrikt voor de dood : *weest liefdadig*. — De Engel Raphaël zegde aan Tobias : De aalmoes geeft het leven der gratie en bevrijdt van den eewigen ondergang — Gij ducht de vierschaar des Heeren : *weest liefdadig*. Hij die daar uw rechter moest wezen zal er uw schuldenaar zijn vermits gij aan God geeft wat gij den behoeftigen mededeelt.

. .

ST PIETERSPENNING — De liberale bladen zijn recht geestig als zij over de St. Pieterspenning spreken.

Volgens dat het in hun kraam te pas komt veranderen zij de opbrengst van die inzameling in ontzaglijke verhoudingen.

Willen zij aan hunne lezers wijs maken hoe schatrijk de Paus is, dan brengt St Pieterspenning jaarlijks twintig dertig ja tot vijftig miljoen op.

Willen zij anderzijds, bewijzen « dat het geloof om zeep gaat, » dan zakt de opbrengst van St Pieterspenning nog rapper dan een thermometer, die men uit eenen oven haalt om hem in eene ijskast te steken. De geloovigen geven niets meer ; nauwelijk drie miljoen, zelfs maar twee of liever maar één arm miljoentje Het scheelt weinig of men verzekert dat St Pieterspenning niet genoeg opbrengt om de kosten der inzameling te dekken en dat de Paus er van 't zijne moet bijleggen.

Voegen wij er nog bij dat, als diezelfde bladen van kiezingen spreken, zij beweren dat de opbrengst van St Pieterspenning niet naar Rome gaat, maar besteed wordt aan kiespropaganda. Dat alles belet niet dat, acht of veertien dagen nadien, de Paus weer schatrijk is dank aan de kolosale opbrengst van den St Pieterspenning ?

Echt vermakkelijk niet waar ?

. .

HET GROOTSTE OFFER.

Te Tulle in Frankrijk, bood zich, eenigen tijd geleden, voor de wereldlijke jury, eene kloosterzuster aan om haar examen als onderwijzeres af te leggen. Een dier heeren, waarschijnlijk om zijn verstand te toonen, stelde haar de volgende gansch ontijdige, ja kinderachtige vraag : « Zoudt ge mij wel kunnen zeggen, Madame, welke daad u het zwaarst gevallen is, sedert uwe intrede in het klooster. » De zuster, door eene zoo zonderlinge vraag verrast zag hem verwondert aan, maar antwoorde niet De andere hield aan : « Zoo, Madame kunt gij het mij niet zeggen ? » — « Ja wel, Mijnheer » luidde het eenigzins edel antwoord van de zuster, « als 't zijn moet, kan ik 't wel zeggen » — « Nu dan, laat hooren » — « Wat mij het meeste moeite gekost heeft, was... aan mijne overste te gehoorzamen, als deze mij beval vóór u te verschijnen. » De heer examinator vroeg niets meer ; hij wist dat de zuster de zuivere waarheid gesproken had.

DE HITTE.

Wat moet het in Congo zijn ! Zoo spreekt men gewoonlijk in de heete zomerdagen. Maar is 't in Congo dan toch zoo warm ? Wel, lezer, moest ik u zeggen dat de hitte daar zoover gaat dat men het water daar maar in de zon te zetten heeft en dat het kookt ge zoudt mij niet gelooven ; moest ik u nog zeggen dat de vogels, als zij 's namiddags te lang in de gloeiende zonnestralen blijven vliegen, in vlam schieten en gebraden op den grond nedervallen, ge zoudt me niet gelooven ; moest ik u zeggen dat als de hennen eiers leggen in den zonneschijn, deze op staanden voet hard gekookt zijn, ge zoudt mij niet gelooven ; en ge zoudt wel gelijk hebben.Zulke overtollige hitte is er niet in den Congo. De heetste tijd van 't jaar is 't nat jaargetijde dat binst onzen winter komt. In de schaduw binnen 't huis, klimt dan de warmtemeter tot 35 centigraden, somtijds tot 2 en 3 graden hooger nog ; buiten in de volle zon tot in de 50 graden, ja zelf tot 60.

De koudste tijd van 't jaar is het droog seizoen als het hier zomer is. Gij weet bij ondervinding hoe warm de lucht is, 's winters in eene kamer waar de stoof goed brandt dat de pot rood is ; op de warmtemeter gerekend, is dat rond de 18 centigraden warmte.

Zulke warmte noemt men koude in den Congo, dat zijn dan koude morgendstonden, en iedereen zit te beven,

Gebeurt het dat de warmtemeter zinkt tot 15 of 10 graden warmte,dan is dat eene ware buitensporigheid van 't weder : men spreekt ervan geheel het land door gelijk hier als het op eenen nacht eenen voet diep gevrozen heeft. Maar winter,ware winter kent men niet in den Congo, moest er winter zijn zooals hier, om 't bloed van den witte te vernieuwen, het ware voor hen daar zoo doodelijk niet. Jaar in jaar uit, in warme, heete lucht leven, zijn gelijk de buitenplanten die gedurig binnenstaan ; zij verslensen, zij verwelken.

Van tijd tot tijd moeten zij naar hunne streek weerkeeren, of gelijk de planten buitengezet worden, in *hunne* lucht.

De opvoeding der dochters.

Het is wel van zeer groot belang dat de dochters eene goede opvoeding ontvangen en wel gelijk waarvoor zij zich bestemmen.

Vaders en moeders bezorgt uwe kinderen een goed en degelijk onderwijs.

Moeder, leert uwe dochter voedzaam eten koken. Leer haar alle huiswerk, als : schuren, wasschen, strijken, kousen stoppen, naaien, knoopen aanzetten en haar eigen een hemd maken. Denk er aan, dat eene reine goede keuken veel spaart aan doktoors en apothekers.

Leer haar de waarde kennen van 't geld, en dat hij die meer uitgeeft dan hij ontvangt moet in armoede komen terwijl diegene, die tering naar nering weet te stellen, kan sparen.

Moeder zorgt dat uwe dochter wete dat een net kleed, hoewel gelapt doch betaald, beter staat dan een zijden, dat op zijn platlands gezegd in de schouw moet geschreven staan om uit te rooken.

Leer haar nog, moeder, de noodige inkoopen doen en terzelfdertijd narekenen. Leer haar ook nog door uw voorbeeld, rechtschapen zijn en alle bedriegerijen verfoeien.

Leer haar eindelijk, dat een rechtschapen, werkzaam en spaarzaam jongeling zonder vermogen, meer waard is dan honderd pronkers en vleiers met schoone fijne manieren en zeer uitgelezen gezicht, dat dan veelal bedriegelijk is. Dat het geluk van het huwelijk niet afhangt van den man, maar wel van zijn karakter en zijn werk.

Hebt gij, moeder, dat alles wel geleerd aan uwe dochter en heeft zij het goed begrepen, wees dan maar gerust zij zal den goeden weg vinden.

RIJK ZIJN !

Op onze dagen hooren we nog al dikwijls de vraag stellen als er kwestie is van trouwen : Hoe zit het ? Zijn er nog al schijven ? Zijn ze rijk ?

Wat is rijk zijn beste lezers ?

Ge zult zeggen, dat is veel geld en goed bezitten. — Maar hoeveel moet men in handen hebben om den naam van rijk waardig te zijn ! Dat valt te zien. Op den buiten schat men vele menschen voor rijk, die in de stad op deze hoedanigheid geen aanspraak zouden maken.

Ge zult wel misschien zeggen, goede lezer, wat belang geeft deze zaak ! Hewel, wij zullen u zeggen, dat er veel menschen gevonden worden, die jaren en jaren, ja, geheel hun leven werken en zwoegen, armtierig en bekrompen leven met het doel van eens te kunnen doorgaan als rijk, of dezen titel te laten aan eenen erfgenaam.

Welke dwaasheid !

Rijk zijn wordt bij velen gehouden als het geluk ! — Dit is niet altijd waar. Hoevele menschen vindt men niet, die gelukkig en tevreden leven, die hun beste doen, om deftig door de wereld te komen,zonder bezit van geld of goed ? — Zij slijten met genoegen hunne dagen en trachten hun bestaan te winnen zonder den eeretitel des rijkdoms na te jagen !

Ha ! we kennen vele lieden die rijk zijn, die om niets wegens hun bestaan moeten verlegen zijn, en die dom genoeg zijn zich alle genoegens te ontzeggen en hunne dagen in verveling en verdriet slijten...

Mijn God, welk ellendig en droef leven ! — Nooit genoeg ! Altijd die zucht naar meer en meer !...

Geld bezitten voor het bloote bezit, dat is belachelijk en dom ; bezitten voor 't genot dat is loffelijk en hoogst te prijzen. Zich zelven en de zijnen weldoen, de menschen, die in nood zijn helpen, de goede werken ondersteunen, ziedaar het nut, het voordeel en 't aangename van rijk te zijn.

Wie goed gebruik maakt van den gunstigen toestand, waarin de voorzienigheid hem geplaatst heeft, verwerft en verdient de achting zijner medeburgers.En hij die de rol niet verstaat welke het Opperwezen hem oplegt, als goedbedeelde der fortuin, wordt veracht van iedereen en mag de dood afwachten en zijn geld laten liggen voor anderen, die er soms lang op geloerd hebben en er veelal goede sier mee maken. — We benijden hem niet maar we beklagen hem diep.

Voorzeker is geld hebben een schoon meubel in een huishouden, en 't geld dat stom is, maakt recht wat krom is. Maar 't geld geeft niet wat het niet heeft : zijne weldaden hangen af van dengene die geld bezit.

Beste lezer, weest weinig bekommerd met rijk zijn, maar weet goed gebruik te maken van 't geen ge wint en bezit, en ge zult een gelukkig en benijdenswaardig leven slijten...

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

PAARDENMARKT te Tongeren DONDERDAG 15 SEPTEMBER.

OP DE MARKT VAN TONGEREN van donderdag waren te koop gesteld : 350 koeien en kalveren, 154 vette varkens en 1543 magere varkens en 320 paarden.

STAD TONGEREN. — Zondag 18 September 1904, *groote paardenwedloopen.*

Wedstrijd van rijtuigen, ter gelegenheid der inhuldiging van het nieuw Koersplein te Offelken, (piste van 1000 meters.)

2000 *FRANKEN PRIJZEN.*

Voor alle inlichtingen wende men zich tot den voorzitter van den « Cercle Equestre », M. G. Reynders, veearts.

APOTHEEK. — ZONDAGRUST.

Zondag, 21 Aug. zal de apotheek van

M. HUYDTS

alleen openblijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

'S HEEREN-ELDEREN. — Verleden maandag, in den namiddag, speelden op de kegelbaan de gebroeders G., met andere spelers, toen een persoon bijgenaamd « De Nak », hen kwam storen. Deze wierden dit breekspelen weldra moede en wierpen « De Nak » buiten de baan. Twist ontstond, die eindigde met vechtpartij en toen men « den Nak » opraapte, was hij meer dood dan levend.

Hij droeg vele sporen van geweldige slagen, had verscheidene arm en beenbreuken en verloor veel bloed. Hij ontving terstond geneeskundige hulp en werd bediend met de laatste H. Sacramenten. Zijn toestand schijnt zeer gevaarlijk.

Het parket van Tongeren heeft de zaak in handen.

Men schrijft ons uit GORS-OP-LEEUW :

Verleden zondag had in onze gemeente de blijde en luisterrijke inhaling plaats van den nieuwen burgemeester, den weledelen Heer graaf K. G. D'ASPREMONT-LYNDEN. Tien dagen lang hadden de inwoners zich beijverd tot het voorbereiden van dit feest ; ook overtrof dit aller verwachting.

Rond middag verliet een heerlijke stoet, samengesteld uit een vijftigtal wel uitgedoschte ruiters en drij praalwagens de gemeente, om den nieuwen burgervader te Loon, aan de standplaats van den ijzerenweg te gaan afhalen.

Bij zijn afstappen wordt hij verwelkomd door het schepencollege,en de heer N. Keppenne spreekt hem een welgepast welkom toe, waarna de Fanfaren « Kunst en Arbeid », die op eenen praalwagen hebben plaats genomen, hem op eene kunstige en luidruchtige Brabançonne onthaalden.

Nu zet de stoet zich in beweging ; de Burgemeester en de gemeenteraad in rijtuigen volgen ; men trekt statig en in de beste orde vooruit, tusschen eene dubbele haag van juichende nieuwsgierigen, en komt rond drij uren aan de grens der gemeente, waar de onderwijzer en zijne schooljeugd in feestgewaad, en elk een vaandel in de hand, alsook de schuttersgilde «Sint-Sebastiaan»,wachten en zich in de gelederen voegen.Onder het afwisselend geroffel dezes trommel en het spelen der fanfaren trekt men het dorp binnen. De straten zijn er zoo heerlijk opgesmukt, dat het alle beschrijving te boven gaat ; zij verdwijnen onder de wapperende vaandels, praalbogen en jaarschiften ; de feesttooi is algemeen, alsook 't gejubel der zoowel uit de naburige gemeenten toegestroomde menigte als der ingezetenen ; eindelijk komt men onder het gebulder der kanons en het gelui der klokken aan het gemeentehuis, waar de secretaris hem in schoone woorden, namens het bestuur en de inwoners verwelkomt. Na een welgepast antwoord en innige dankbetuiging van den heer Burgemeester, zet de stoet zich op nieuw in beweging en bereikt, altijd in de beste orde, het zoowel opgeschikt en kunstig versierd kasteel.

De uitgestrekte stoet van ruiters,praalwagens, gilde en rijtuigen, plaatsten zich cirkelvormig in den schoonen lusttuin voor den grooten ingangtrap van het kasteel en biedt een betooverend uitzicht aan.

Hier bevinden zich de edele familie en de verschillende besturen der gemeente vergaderd, wanneer drij jonge dochters vooruit treden en den heer Burgemeester, in eene treffende aanspraak eenen heerlijken bloemtuil toereiken ; vervolgens is het de beurt van een lid der sedert twee eeuwen bestaande Sint-Sebastiaansgilde, dat hem een flink welkom toespreekt en een prachtige ruiker aanbiedt ; voor allen heeft de Edelen Burgervader een gepast antwoord,dankt de menigte en de inwoners voor de hem bewezene eer, alsook de inrichters en de deelnemers van dit zoo schoon en hartroerend feest, en verzekert hun van zijne verkleefdheid en van het groot belang dat hij stelt in den voorspoed en de welvaart der gemeente.

Eindelijk bied een scholier, in eene zielroerende aanspraak hem nog een frissche ruiker aan, waarop het achtjarig zoontje van den Graaf in het Vlaamsch antwoord en de verzekering geeft, dat zijn Vader voor de gemeente een goed vader zal zijn, zooals hij voor hem een goed vader is, en nogmaals de menigte dankt voor het gullig onthaal dat zijnen vader, alsook voor de eer die de edele familie te beurt valt.

Daarna treden, deelnemers, inrichters en leden der verschillende besturen het kasteel binnen, waar een lekker gastmaal hen wacht en menig glas champagne op de gezondheid van den nieuwen Burgemeester en de zijnen wordt geledigd.

Rond acht uren 's avonds vergadert men opnieuw in den schitterend verlichten lusttuin, waar de fanfaren de schoonste stukken van hun repertorium te hoor geven, en eindelijk werpt een prachtig vuurwerk zijn bonte starrenregen met een daverend knallen in de lucht.

EEN OOGGETUIGE.

KEURING VAN STIEREN. — De tweede jaarlijksche Keuring van stieren voor de 10e omschrijving der provincie Limburg, zal plaats hebben te Borg-Loon, op donderdag 1 September, juist te 9 ure 's morgens.

MAESEYCK. — BRAND IN DE KERK VAN ALDENEYCK. — Maandag ll., na het Lof, barstte brand uit in de sacristij. Men bemerkte dat een dichte damp uit de kleine zijvensters drong en dat reeds de vlam kronkelend opsteeg. Het vuur werd in korten tijd overmeesterd. De schade is, gelukkiglijk, gering.

VLAAMSCH H. SACRAMENTSCONGRES TE HASSELT. — De hoofdplaats onzer provincie levert een betooverend schouwspel op. Al de straten zijn gevlagd en lange wimpels wapperen aan hooge staken, die versiert zijn met zinnebeelden van het H. Sacrament.

Heel de bevolking sluit zich bij de feestelijkheden aan. Deze begonnen woensdag met een plechtig lof, gezongen in de St-Quintinuskerk, door Mgr Rutten, bisschop van Luik, bijgestaan door Mgr Van den Bosch, verscheidene hooge geestelijken,enz.

Een gelegeidssermoon werd gepredikt door den eerw. pater Adjutus, Minderbroeder.

VAN MISSTAP TOT MISSTAP.

5de VERVOLG.

Harry zweeg eenige oogenblikken. Hij zag van het eene ernstige gezicht naar het andere en zegde toen :

— Er kan geen spraak zijn van verontschuldigingen. Dat verbiedt de aard van de beleediging.

Hij zag naar den brief, die hij wel zesmaal opnieuw begonnen was, en die nog altijd slechts bestond uit twee woorden.

— Ik begeer niets anders van uwe ruzie te weten, viel de koopman hierop in, op eenen toon, die hem zelf misschien evenzeer verraste als Harry.

Harry zag den majoor aan en zegde :

— Mijn oom begrijpt zulke dingen niet.

De majoor zag met een grimmig gezicht uit het venster en antwoordde, — daar hij vond dat hij wel iets zeggen moest — :

— Pardon. Ik ben overtuigd dat M. Gresbam, even goed als gij, of ik, of een ander gentleman, begrijpt wat hij te doen heeft om een man van eer te blijven.

M. Gresbam wendde zich met eene hoffelijke hoofdbuiging tot den majoor en zegde :

— Mag ik uwe meening over deze zaak eens hooren ? Ge weet meer van dezen twist dan ik. Wees zoo goed mij ronduit te zeggen of, volgens uwe opvatting de jongen zijne excuses kan ma...

— Neen, oom, neen ! viel Harry hem in de rede. Maar M. Gresbam legde hem met den vinger het stilzwijgen op, en de majoor antwoordde :

— De heeren hadden beide te veel wijn op — dat is alles wat ik weet. Ik vind dat Wylam excuses moet maken.

— Ik mag beroerd zijn als ik het doe, zegde Harry, met een « binnen ! » voor den oppasser, wiens kloppen hij hoorde.

De man bracht twee brieven ; een voor Harry en een voor majoor Poole. Harry verbrak het zegel, bezag even den brief in en wierp hem op de tafel. De majoor las den zijne rustiger, en zegde, den brief weer in den omslag stekende en M. Gresbam aanziende :

— Het strand bij Calais En morgen avond, als het goede wind is.

— Niemand sprak. M. Gresbam nam zijnen hoed en zegde tot Harry :

— Uw besluit staat dus vast ?

— Ja.

En de koopman verliet hem.

Den volgenden morgend namen de majoor en Harry den trein naar Dover, en staken van daar naar Calais over ; Montague deed den overtocht in het jacht van een vriend.

Er blies een frissche wind, en in Calais luidden de klokken voor de vespers toen de vier Engelschen zich te voet naar de duinen begaven, die Calais en Boulogne scheidden.

De slimme weerd had spoedig begrepen dat dit geen gewone reizigers waren op weg naar Parijs, maar vier officieren van het Engelsche leger, gekomen om een dier zaken te vereffenen, die met ieder jaar minder voorkwamen, maar een aardig duitje in den zak deden schuiven van herbergiers, die den mond wisten te houden.

Als de heeren geerne eene rustige wandeling wilden maken na het eten, dan kon hij het wegske naar Grisnez aanbevelen, dat naar de haven van Boulogne leidde.

Misschien waren de heeren vermoeid ; zou het niet beter zijn een rijtuig dien weg op te zenden, dat wachten kon bij de kapel van O. L. Vrouw, twintig minuten van Calais ?

Deze voorstellen werden gedaan met de onschuld, de vrijmoedigheid, waarvan alleen het lhouters het geheim bezitten, en aangenomen.

In eene holte tusschen twee hooge duinen, stonden eindelijk de beide mannen tegenover elkander, in 't schemering van het sein.

— Vuur ! riep Montague's getuige, en nog eer het woord er uit was, knalde Montague's schot.

Er viel niet aan te twijfelen ; de majoor riep woedend : Houd u kalm, Harry !

— Ik ben kalm, antwoordde Harry, bleek van toorn ; en Montague viel ter aarde ; de kogel was hem door den hals gegaan.

— O God ! fluisterde Harry, naar den gewonde ijlend, en bij hem op de knieën vallend, even snel berouw hebbend als hij snel gehandeld had. Wat heb ik gedaan ! — Montague, zeg, het is maar eene schram ?

— Wees vervl... ! antwoordde Montague, met den mond vol bloed.

De majoor troonde Harry mee.

Het was bijna donker toen Harry en zijn vriend Calais in renden. Zou hij sterven ? had Harry wel honderdmaal gevraagd, en de majoor kon hem weinig troost geven.

Toevallig, vertelde de waard, lag er een scheepje zeilklaar, als de heeren terstond weer weg gaan wilden ? De heeren kwamen natuurlijk alleen naar Calais voor het genot van de reis. Vele engelsche milords deden dit, hoewel vroeger meer. Met honderd vijftig franks zou de eigenaar van het vaartuig wel tevreden zijn, dacht hij

— Zou hij sterven ? vroeg Harry andermaal, toen zij samen op het dek van de oowelriekende vischschuit zaten, diep in hunne frakken gedoken.

— Ik weet het niet, was het sombere antwoord van den majoor. Maar of hij er van opkomt of niet, gij zult uw ontslag dienen te nemen bij het regiment, en ge moet het land uit.

VII.

Eene week lang liep Harry dag en nacht met dien zwaarsten aller lasten op zijne ziel : onzekerheid.

Hij bleef binnen de muren van den Tower, het voorwerp van veel gefluister in de kazerne en in de sociëteit, door sommigen bewonderd, door anderen beklaagd, door allen vermeden.

Montague lag te Calais ; de doktors konden nog niet dat straaltje hoop geven, waarnaar zijn tegenstander reikhalzend uitzag. De kogel had eene paar belangrijke spieren gekwetst, en eene ader doorgesneden. Als de gewonde herstelde, zeiden de doktors, zou hij zijn leven lang met het hoofd op zij loopen.

Meer dan een gebed werd dagelijks op gezonden voor den man, die verbonden daar nederlag in de haven van Calais ; en eindelijk kwam er een antwoord.

De mannen der wetenschap verklaarden dat zij Montague weer op de been zouden helpen : een bericht dat niet minder welkom was in St-Helen's Place dan in den Tower.

Een groot schandaal voor het regiment was afgewend, want geen regiment heeft geerne met den krijgsraad te maken. Het was een publiek geheim, dat Montague en Wylam gevochten hadden, maar de overheid hield zich als wist zij nergens van.

In Indië kwamen toen ter tijde duëls veelvuldig voor, in het moederland echter behoorden zij reeds tot de zeldzaamheden.

Zoolang het lot van den gewonde onbeslist bleef, mocht Harry zijnen dienst blijven waarnemen en liet men hem vrij.

Montague was wegens ziekte met verlof ; ieder wist dat hij zich te Calais bevond en het bed niet mocht verlaten.

De tragi-komedie werd dus afgespeeld, maar Harry voelde zich alles behalve een held.

Op zekeren morgend, na het exerceeren, riep de kolonel hem ter zijde, en aller blikken volgden hem, toen zij te zamen het terrein op en neer liepen.

— Ik heb bericht uit Calais, begon de kolonel. Harry's bruin gezicht verbleekte. Montague is buiten gevaar.

— Goddank ! zuchtte Harry.

— Ja, Goddank ! prevelde de oude snorbaard. Maar gij moet weg. We zijn hier van een ander slag dan gij, wij houden hier van rust en orde.

Harry beet zich op de lip, doch zweeg.

— Maar gij zijt toch van het bloed waar een flink soldaat uit worden kan, mijn jongen, ging hij voort, op vriendelijken toon. Ja, ik twijfel zelfs niet of gij zult het in een ander regiment opperbest maken.

— Maar niet in het uwe, zegde Harry met een schamper lachje.

— Neen, niet in het mijne. Ik zou zeggen, als ik u een raad mocht geven, ga naar Indië. Laat men bij de Horse Guards een paar jaren uw naam niet hooren. Menig jong officier is verkeerd begonnen en heeft later alles weer goed gemaakt.

— Ik ben de ongelukkigste kerel, die er op Gods aarde loopt, mompelde Harry ; en, wat meer zegt, hij meende het. Want voor zichzelf was hij overtuigd dat al zijne ongelukken het gevolg waren van een noodlot, dat hem overal volgde

Lang nog liepen zij tusschen den grijzen toren van den Tower en de drukke rivier op en neer, en de kolonel, die zich vasthield aan den ouden stelregel, dat de kolonel een vader wezen moet voor zijn regiment, kwam met allerhande wijzen raad aan, waar zelfs niet naar geluisterd werd.

Want Harry snakte naar zijne kamer, om een angstig briefke van Miriam te beantwoorden met de goede tijding, dat Montague buiten gevaar verkeerde.

Hij voegde er eenen brief bij aan zijnen voogd, waarin hij de reden meldde, waarom hij zich verplicht had gevonden te duëlleeren, maar nog altijd de oorzaak van den twist, die toch zoo onbeduidend was, niet noemend.

De schrijver verklaarde verder, dat hij berouw had over zijn wangedrag ; want Harry was niet koppig van aard, het eene oogenblik vol zelfverwijt, het volgende vol uitgelaten vroolijkheid. Hij had behoefte aan eene liefdevolle, welwillende beoordeeling.

— Ik ben, schreef Harry, voor mijne overijldheid genoeg gestraft, want mijn kolonel heeft mij gezegd dat ik niet langer in zijn regiment kan dienen. Hij is op dit oogenblik voor mij bezig om mij overplaatsing te bezorgen in Indië, waar ik door hard werken den verloren tijd hoop terug te winnen en den goeden naam dien ik in de weegschaal gesteld heb. De kolonel zegt dat een jongmensch, die wil, in Indië vooruit kan komen, en ik heb mij voorgenomen te werken tot ik er bij neerval.

« Ik geloof dat ik niet altijd geleefd heb naar het inkomen, dat gij en M. Candler mij uit mijn vermogen konden toebedeelen ; maar nu ik meerderjarig ben, zal het wel in orde komen. Kleermakers zijn de oneerlijkste smaken die er bestaan. Het is mogelijk dat ik al de kleederen gehad heb die ze mij in rekening brengen, maar waar ze dan gebleven zijn... dat weet ik niet ! Ik ben Montague vierhonderd-twintig pond schuldig ; gedeeltelijk is het van verlies bij de Derby-wedrennen ; en het overige heb ik met kaartspelen aan hem verloren. Hij heeft mij écarté geleerd. Och, het is geen kwaden vent, ik ben waarachtig blij dat zijne wond geneest.

— Dat gaan naar Indië is een vervelende boel ; Ik denk dat gij het ook jammer zult vinden. Ik voor mij zie er tegen op, van u en Miriam te scheiden, vooral van Miriam. Want ik heb Miriam lief, en nooit zal ik iemand anders liefhebben dan haar. Zoudt gij aan brenger dezes niet een enkel woordje willen meegeven, om mij te zeggen of Miriam mijne vrouw worden mag, wanneer ik over een paar jaren terug kom, — misschien als majoor, en met een goeden naam. Ik heb Miriam zielslief en nooit, nooit zal ik aan een andere denken. Ik kan niet leven zonder haar. »

Zoo schreef Harry Wylam aan zijnen voogd — een wonderlijk mengelmoes van berouw, liefde en hoop, gelijk men dit bij de jeugd vindt.

Tot antwoord ontving hij een klein briefje van Miriam, waarin zij hem zegde dat haar vader ziek was en op raad van den doktor zich zoo rustig mogelijk houden moest ; zelfs zijne brieven mocht hij niet lezen. Zij had Harry's hand op het adres herkend, en den brief weggelegd tot haar vader genoeg hersteld zou zijn.

Het was een ietwat officieel briefje, maar Harry las het tweemaal en, jong-onachtig en verliefd als hij was, kustte hij de handteekening. Toen zwoer hij eenen eed dat hij haar zien zou, al moest hij de deftige voordeur van n° 91 St-Helen's Place intrappen. Hij ijlde de straat op, vol van zijne liefde, en van die stoute plannen die het leven op sommige oogenblikken zoo heerlijk maken.

De huisknecht wist niet, toen Harry belde, of hij mijnheer wel binnen mocht laten, hetgeen, overgezet zijnde, beteekende dat hij stellige ordens tot het tegendeel ontvangen had.

Maar Harry lachte, nam den ouden getrouwe bij de schouders, schoof hem tegen den muur, en wipte vlug de trap op naar het salon, waar hij wist dat Miriam zich bevond.

Harry stormde de kamer binnen, en eer Miriam recht wist wat er gebeurde trachtte zij zich uit de armen van haren minnaar los te maken, en bekoorde ze hem :

— Foei ! Ge weet dat ge hier niet komen moogt ! Papa heeft u het huis verboden. Hoe kunt ge toch zoo overijld wezen, Harry ? Papa heeft zooveel verdriet gehad. Hij is erg ziek, en dat is uwe schuld.

Eensklaps trok er eene wolk over Harry's zonnig gelaat.

— Het spijt me almachtig, Mir, — pardon ! ik meen. Het spijt me verschrikkelijk. Maar het kon